

พระราชบัญญัติ

นรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

พ.ศ. ๒๔๘๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรนรโทษกรรมให้แก่ผู้ที่ได้กระทำความผิดฐานกบฏ จลาจล และผู้ที่ได้กระทำความผิดอันเกี่ยวเนื่องจากการกระทำกบฏจลาจล ระวังหรือปราบปรามการกบฏหรือจลาจล ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้เจริญรุ่งเรืองมาครบ ๒๕ ศตวรรษ

เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๕๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาการกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๕ หากเป็นความผิดตามกฎหมายลักษณะอาชญาฐานกบฏภายในราชอาณาจักร ฐานกบฏภายนอกราชอาณาจักร ฐานก่อการจลาจล หรือตามกฎหมายอื่นซึ่งเป็นการผิดทำนองเดียวกันกับความผิดดังกล่าวแล้ว ก็ให้การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป และให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นรับโทษอยู่ ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้กระทำความผิดฐานกบฏ ฐานก่อการจลาจล หรือความผิดทำนองเดียวกัน

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

กับความผิดดังกล่าว ซึ่งไม่ได้ตัวมาเพื่อดำเนินคดีก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕

มาตรา ๔ บรรดาการกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ อันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวังหรือปราบปรามการกบฏ การก่อการจลาจล หรือการกระทำความผิดตามกฎหมายอันซึ่งเป็นความผิดทำนองเดียวกันกับความผิดดังกล่าว หรือการพยายาม หรือการเตรียมการกระทำความผิดดังกล่าว หากเป็นความผิดตามกฎหมายใด ๆ ก็ให้การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป และให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ก็ให้ถือว่าผู้นั้นไม่จะต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นรับโทษอยู่ ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง และให้ผู้นั้นพ้นจากความรับผิดโดยสิ้นเชิง

มาตรา ๕ ความผิดตามกฎหมายใดจะถือว่าเป็นความผิดทำนองเดียวกันกับความผิดฐานกบฏภายในราชอาณาจักร ฐานกบฏภายนอกราชอาณาจักร หรือฐานก่อการจลาจลตามมาตรา ๓ หรือมาตรา ๔ ให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่ ผู้พิพากษา ศาลแห่งท้องที่หนึ่งนาย อัยการแห่งท้องที่หนึ่งนาย เป็นคณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมซึ่งถูกศาลพิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดแล้วและยังมีได้พ้นโทษไป หรือ คดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล และส่งรายชื่อต่อ ศาลหรืออัยการแห่งท้องที่ เพื่อศาลหรืออัยการแห่งท้องที่นั้น ออกหมายสั่งปล่อยหรือถอนฟ้อง แล้วแต่กรณี ทงนี้ให้ปล่อยตัวไปตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ในกรณีที่ผู้ได้รับนิรโทษกรรมถูกลงโทษหรือถูกฟ้องความผิดฐานอื่นซึ่งไม่ได้รับนิรโทษกรรมรวมอยู่ในคดีเดียวกันกับความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรมด้วย ให้ศาลหรืออัยการออกหมายสั่งปล่อยหรือถอนฟ้องเฉพาะความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรม แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่อัยการขอถอนฟ้องตามความในมาตรานี้ ให้ศาลสั่งอนุญาตให้ถอนฟ้องได้

ถ้าการตั้งกรรมการบาง นายดังกล่าว ในวรรคแรกจะไม่สะดวกในการปฏิบัติ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการตามที่เห็นสมควรเป็นกรรมการแทนได้

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๗ ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษโดยศาลทหาร หรือผู้ถูกฟ้องในศาลทหาร ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมแต่งตั้งข้าราชการเป็นคณะกรรมการตามที่เห็นสมควร มีหน้าที่ตรวจสอบผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมซึ่งถูกศาลทหารพิพากษาลงโทษคดีถึงที่สุดแล้ว และยังมีได้พ้นโทษไป หรือคดียังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลทหาร และส่งรายชื่อต่อศาลทหาร หรืออัยการทหารเจ้าหน้าที่ เพื่อศาลทหาร หรืออัยการทหารเจ้าหน้าที่ส่งปล่อยหรือถอนฟ้องแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ให้ปล่อยตัวไปตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ให้นำความในวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ ผู้ซึ่งจะได้รับนิรโทษกรรมผู้ใดยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ระงับการสอบสวนฟ้องร้องผู้นั้นตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

ในกรณีที่ผู้ได้รับนิรโทษกรรมต้องการทำความผิดฐานอื่นซึ่งไม่ได้รับนิรโทษกรรมรวมอยู่ในคดีเดียวกันกับความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรมด้วย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ระงับการสอบสวนฟ้องร้องเฉพาะความผิดที่ได้รับนิรโทษกรรม

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

มาตรา ๙ บุคคลผู้ได้รับนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัติ
นี้ ถ้าผู้ใดถูกเรียกเครื่องราชอิสริยาภรณ์คืน หรือถูกถอด
จากยศหรือบรรดาศักดิ์ เนื่องจากการกระทำความผิดอื่นได้รับ
นิรโทษกรรมนั้น ถ้าประสงค์จะได้รับพระราชทานเครื่องราช
อิสริยาภรณ์ ยศหรือบรรดาศักดิ์คืนตามที่ได้รับอยู่เดิม ก็
ให้ผู้นั้นแจ้งความประสงค์ไปยังสำนักคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนิน
การขอพระราชทานคืนให้ต่อไป

มาตรา ๑๐ บุคคลที่ได้ระบุไว้ในมาตรา ๙ ถ้าเป็นบุคคล
ที่เคยได้รับเบี่ยงหวัดหรือบำนาญมาแล้ว ก็ให้มีสิทธิได้รับเบี่ยง
หวัดหรือบำนาญตามเดิม

ถ้าบุคคลดังกล่าวเคยเป็นข้าราชการมาก่อน และยังไม่ได้อ
รับเบี่ยงหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ ก็ให้ได้รับเบี่ยงหวัด บำเหน็จ
หรือบำนาญเพราะเหตุทดแทนตาม กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่ออกจากราชการนั้น

การให้เบี่ยงหวัด . บำเหน็จหรือบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้
นี้ไม่ผูกพัน รัฐบาลที่จะต้องจ่ายเงินเพิ่มหรือให้สิทธิใด ๆ
เท่าเทียมกับข้าราชการที่ออกจากราชการโดยมิได้กระทำความผิดหรือ
ถูกลงโทษ

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

ในการพิจารณาจ่ายเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญ ตามพระราชบัญญัติ^๕นี้ให้ถือว่าคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังเป็นเด็ดขาด

มาตรา ๑๑ สิทธิในการรับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามมาตรา ๑๐ ให้เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ และให้เบิกจ่ายย้อนนับแต่วันที่กล่าวแล้วนี้ได้ แต่ต้องยื่นคำร้องขอรับเบี้ยหวัด บำเหน็จหรือบำนาญภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัติ^๕นี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๒ ให้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕นี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ มกราคม ๒๕๐๐

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในโอกาสที่พระพุทธศาสนาได้ยั่งยืนมาครบ ๒๕ ศตวรรษ ทางราชการจะได้บำเพ็ญกุศล เพื่อเฉลิมฉลองในโอกาสนี้ การให้อภัยทานถือว่าเป็นกุศลอย่างหนึ่ง นอกจากรัฐบาลจะได้ดำเนินการเพื่อให้มีการให้อภัยโทษแก่นักโทษทั้งหลายทั่วราชอาณาจักร โดยออกเป็นพระราชกฤษฎีกาเป็นการให้อภัยทานในโอกาสนี้แล้ว รัฐบาลเห็นว่าความผิดฐานกบฏจลาจลนั้น เป็นความผิดที่มุ่งร้ายต่อรัฐบาลหรือเกี่ยวกับการปกครองของรัฐบาล จึงน่าจะให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการระงับเวรด้วยการไม่จองเวรตามพระธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยให้นิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏหรือจลาจลเฉพาะผู้ที่ได้ความดำเนินคดี หรือผู้กระทำความผิดเนื่องจากการกระทำกรบฏกัน ระงับหรือปราบปรามกบฏ หรือจลาจลหรือการพยายามหรือการเตรียมกระทำการดังกล่าว และให้ได้รับสิทธิบางประการที่สูญเสียไป เพื่อให้ผู้ได้รับนิรโทษกรรมในกรณีนี้ได้รับถึงพระรัตนตรัย และปฏิบัติตนอยู่ในหลักพระธรรมซึ่งจะเป็นผลดีแก่ตนและประเทศชาติเป็นส่วนรวม ในการนี้จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๕๐๐ ขึ้นใช้บังคับต่อไป